USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **I. P.,** zastoupeného JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou, se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č. j. OAM - 157/ZA - 06 - ZA10 - 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2011, č. j. 56 Az 60/2010 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost ze dne 18. 4. 2011 směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2011, č. j. 56 Az 60/2010 - 21, **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Alžbětě Prchalové, advokátce, se sídlem Dřevařská 25, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2880 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, původem z Ukrajiny, podal dne 21. 4. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod pro svou žádost uvedl, že v České republice bydlí deset let s přítelkyní, se kterou by chtěl uzavřít manželský sňatek. Svou vlast žalobce opustil v roce 1997 z finančních důvodů a v zemi původu má nyní už jen sourozence a dceru, ale není s nimi v kontaktu. Na základě takto uvedených důvodů žalovaný žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), s tím, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně. Rozsudkem ze dne 28. 2. 2011, č. j. 56 Az 60/2010 - 21, krajský soud žalobu zamítl, přičemž v odůvodnění se zabýval i otázkou, zda by vycestováním žalobce nebyly porušeny mezinárodní závazky České republiky, konkrétně, zda by návratu do vlasti žalobce nebránilo jeho právo na ochranu a realizaci soukromého a rodinného života.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti uvedenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní stěžovatel uvádí, že řízení vykazovalo tak výrazné vady, které způsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu a vzhledem k tomu, že krajský soud tyto vady neodstranil, je kasační stížnost přijatelná a odůvodněná. Stěžovatel má tedy za to, že je dán poslední z výše uvedených možných důvodů pro přijatelnost kasační stížnosti. Tato tvrzení doplnil tím, že skutková zjištění, z nichž rozhodující soud a správní orgán vycházely, nemají oporu ve spisu a jsou s nimi i v rozporu. Podle stěžovatele rozhodnutí správního orgánu lze považovat za rutinní rozhodnutí nevycházející z objektivně zjištěné skutkové podstaty a ve svém důsledku překračující meze, které správní orgán při svém uvážení má k dispozici. Stěžovatel upřesňuje, že správní orgán ignoroval intenzitu jeho soužití s družkou, která je státním občanem České republiky, a jeho plnou integraci v České republice, jakož i skutečnost, že vycestování stěžovatele by znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[4] Žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti a uvádí, že stěžovatel neuvedl žádné důvody svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů podle § 12 nebo vážné újmě podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný je přesvědčen, že stěžovatel institut azylu pouze využívá k legalizaci svého pobytu na území a nelogicky vyznívá i jeho tvrzená integrace do české společnosti, když stěžovatel se po celou dobu nepokusil jakkoliv řešit oprávněnost svého pobytu na území.

[5] Nejvyšší správní soud přistoupil k projednání kasační stížnosti proti rozsudku ve věci mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnost podle § 103 s. ř. s.

[6] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností podané kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury je kasační stížnost přijatelná, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (srov. usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz).

[7] Nejvyšší správní soud se otázkou zásahu do rodinného života a tím, za jakých situací by tento představoval porušení mezinárodních závazků České republiky podle § 14a

zákona o azylu ve své rozhodovací činnosti mnohokrát zabýval. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, zdejší soud uvedl, že *„ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu* (...) *a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“* V rozsudku č. j. 2 Azs 24/2010 - 90 ze dne 6. 8. 2010 konstatoval, že *„za „vážnou újmu“ se bude považovat i situace, pokud by vycestování cizince nebylo možné s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Tradičně půjde např. o situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy.“* V takovém případě je ale nezbytné zkoumat intenzitu tohoto zásahu, neboť při absenci definice pojmu „rodinný život“ je jeho chápání Evropským soudem pro lidská práva poměrně široké. Je proto třeba zvážit zejména možný extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy (viz k tomu výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 5/2009 - 58).

[8] Z další judikatury vyplývá, že právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 ze dne 28. 11. 2008). V rámci řízení podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se obvykle posuzovalo, zda zákaz pobytu na území ČR v některých případech dosáhl intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života; této intenzity obvykle dosáhne jen dlouhodobý zákaz pobytu. Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71).

[9] V posuzované věci žalovaný ve svém rozhodnutí v odůvodnění k § 14a zákona o azylu uvedl, že obavy z absence zázemí a zaměstnání, které stěžovatel uvádí, nelze podřadit pod hrozbu vážné újmy. Pod toto ustanovení dále nelze podřadit ani snahu žadatele zůstat v České republice se svou přítelkyní, neboť tuto lze řešit pomocí příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Toto rozhodnutí navazovalo na pohovor, v němž stěžovatel uvedl, že v České republice má přítelkyni, a naproti tomu že ve své vlasti nemá již kontakt na své sourozence ani dceru, že jeho rodiče zemřeli, a neměl by tedy kde bydlet ani pracovat. Krajský soud se otázkou rodinného života stěžovatele zabýval a dospěl k závěru, že právo na soukromý a rodinný život nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení rodinného života. Stěžovateli nic nebrání v návratu do země původu, kam jej může následovat jeho družka; případně, bude-li si stěžovatel přát

realizovat svůj soukromý život v České republice, bylo na něm, aby se podrobil režimu zákona o pobytu cizinců v České republice. Krajský soud dodal, že stěžovatel mohl svou argumentaci rodinnými vazbami navíc uplatnit v rámci řízení o správním vyhoštění a odkázal přitom na shora citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71.

[10] Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud při posuzování věci postupoval v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel neuvedl ani v řízení před žalovaným ani poté v soudním řízení žádné důvody, které by naznačovaly, že pouhým vycestováním z území České republiky by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života. Jedinou skutečností, kterou na podporu své argumentace stěžovatel uváděl, byla pevnost vztahu stěžovatele s jeho družkou a plány společné budoucnosti; stěžovatel však neuvedl žádné důvody, proč nemůže tento rodinný život společně se svou družkou realizovat na Ukrajině. Jak vyplývá z citované judikatury, v případě stěžovatele by rozpor s čl. 8 Úmluvy měly primárně posoudit příslušné orgány v řízení o správním vyhoštění stěžovatele (srov. již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Stěžovateli již bylo správní vyhoštění uloženo a nesouhlasí-li stěžovatel se závěry v uvedeném rozhodnutí, může využít prostředky zákona o pobytu cizinců (např. odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění a následný soudní přezkum) za účelem posouzení dopadu vyhoštění na realizaci jeho rodinného a soukromého života. Některé zásahy do rodinného a soukromého života zákon o pobytu cizinců umožňuje znovu posoudit i u pravomocných rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 zákona o pobytu cizinců), tedy i pokud stěžovatel opravné prostředky nepodal či nebyl v odvolání a soudním přezkumu úspěšný.

[11] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že právní otázka aplikace čl. 8 Úmluvy v souvislosti s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu již byla jeho dosavadní judikaturou plně vyřešena a krajský soud postupoval plně v souladu s touto judikaturou. Nejvyšší správní soud tedy nepovažuje kasační stížnost za přijatelnou dle § 104a s. ř. s.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[13] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 3. 2012 ustanovil stěžovateli coby právní zástupkyni JUDr. Alžbětu Prchalovou, advokátku se sídlem Dřevařská 25, Brno. Této zástupkyni stěžovatele přiznal zdejší soud v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání a podání kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve výši 2100 Kč, a také náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele částku 2400 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. Zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se uvedená částka zvyšuje na 2880 Kč. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu